

Mijn naam is Roos, geboren en getogen in het mooie Zutphen. Opgegroeid in een normaal gezin in een koopwoning, tot de scheiding van mijn ouders. Inmiddels hebben mijn ouders beide weer een koopwoning. Mijn achtergrond is een doornormaal gezin, MBO-opleiding en altijd hard gewerkt. Betaal mijn rekeningen netjes op tijd en heb geen schulden.

Inmiddels is mijn eigen gezin is al 3,5 jaar opzoek naar een andere woning.

Mijn man en ik zijn 8,5 jaar getrouwd en hebben het geluk dat wij drie prachtige kinderen hebben van 5, 3 en 1 jaar.

Wij werken allebei in de horeca.

Wij wonen op een mooie plek in de binnenstad van Zutphen, en ondanks dat het appartement mooi is en alle faciliteiten op loopafstand hebben zijn wij na ruim 11 jaar niet meer gelukkig in ons appartement.

Ons appartement huren wij particulier, is een krappe 80 vierkante meter, met 2 slaapkamers, en klein hok wat een schuur moet voorstellen (je kan er nog geen fiets in kwijt), we beschikken niet over een balkon of tuin.

Toen wij, 3,5 jaar geleden, in verwachting waren van ons 2e kind viel ons oog op een mooie eengezinshuurwoning in de Bakkerstraat. Ik stond bovenaan de lijst om deze woning toegewezen te krijgen, met toestemming van leder1 zelf al de woning bezichtigd en met de bewoners van toen al een aantal kleine afspraken gemaakt wat wij zouden overnemen. Hoogzwanger op dat moment, we konden ons geluk niet op. Echter toen ons inkomen nauwkeurig werd nagekeken bleek dat wij net iets te veel verdienden op jaarbasis. De woning ging aan onze neus voorbij. Wat een ontzettende domper. Hierop meermaals contact gehad met de woningstichting met de kennis dat ons inkomen achteruit zou gaan, gezien ik met verlof ging en mijn man te horen had gekregen dat zijn contract niet werd verlengd. Ook met de gemeente heb ik contact gehad. Beide haalde niets uit, want dan zouden we scheefhuurders worden. De woning ging naar de volgende op de lijst. Nu bleek de volgende op de lijst een alleenstaande vrouw van 50+ te zijn, en zij heeft daadwerkelijk de ruime eengezinswoning toegewezen gekregen. Ik neem het mevrouw persoonlijk uiteraard niet kwalijk. Maar vraag me er wel bij af, als wij al scheefhuren door ons inkomen, wat doet een eenpersoonshuishouden, iemand die de leeftijd heeft om geen gezin meer te starten, dan wel in zo'n grote woning? Is dat geen scheefhuren?

Wij hebben het laten rusten en besloten ons te focussen op de geboorte van ons tweede kind.

Nadien was ons vertrouwen om een betaalbare huurwoning te krijgen gezakt tot een dieptepunt. Afhankelijk van ons inkomen op dat moment zouden wij in aanmerking komen van huren rond de € 1000,-. In theorie prachtig allemaal, echter in de praktijk totaal anders. Want als wij daadwerkelijk dat bedrag aan huur zouden moeten betalen wisten wij zeker dat wij ons op de termijn in de schulden zouden werken. Is dat dan de bedoeling? Dat leek ons niet.

We gaan door naar 2019, hoogzwanger van ons 3e kind. Na een afspraak bij de hypotheek bleek dat wij, ondanks ons lage inkomen vanuit de horeca, toch wel een kleine hypotheek zouden kunnen krijgen. Hierop hebben we meerdere woningen bezichtigd, op een aantal ook een bod uitgebracht. Waar we eerst met misschien maar een klein bedrag werden overboden, zijn we op de laatste woning waar we op hebben geboden in 2020 met maar liefst meer dan € 20.000,- overboden. Kort hierop raakte ik ook mijn nieuwe baan kwijt, doordat de coronacrisis begon en ik bij dat bedrijf nog in mijn proeftijd zat.

We zijn nu inmiddels bijna een jaar verder, werk heb ik gelukkig weer sinds afgelopen zomer. Echter werk ik wel weer in de horeca. Nu weet iedereen hoe het gaat met de horeca bedrijven en de coronacrisis. Iedereen weet hoe het gaat met de bizar stijgende prijzen van koophuizen in Zutphen.

Wie wil nu 2 horecamedewerkers nog een hypotheek verstrekken? Nu zult u misschien denken, dan zoek je toch een andere baan in een andere sector met beter CAO? Mijn man heeft een vast contract, een zekerheid die wij niet willen opgeven. En ik ben al meer dan een jaar op zoek naar een andere baan, in een andere sector dan de horeca. Graag zou ik een nieuwe opleiding willen starten, maar waar haal ik dat geld vandaan? Het kleine potje dat we hebben gespaard? Gaan we dat daar voor gebruiken? Of gebruiken we dat om mee te nemen naar een koopwoning? Of blijven we van dat potje geld af omdat we binnenkort een nieuwe wasmachine moeten kopen? Of houden we dat apart omdat onze oude auto geen jaren meer mee gaat?

Iedereen weet hoe het nu gaat op de woningmarkt en de coronacrisis. Voor iedereen is het een zware tijd.

Maar hoe gaat het met ons als gezin? Over de crisis zijn we nog wel redelijk, 'het gaat over'. Maar ons vertrouwen in de woningmarkt en huurmarkt? Wij zijn het kwijt. De oudste twee slapen bij elkaar op de kamer, de jongste van 1,5 jaar slaapt nog bij ons op de kamer. Maar hoe lang nog? Op een gegeven moment groeit zij haar ledikantje ook uit. Ook bergruimte hebben wij niet, had ik maar een zolder of een vliering waar ik enkel alleen al alle kerstspullen neer kan zetten, of een ruimte waar de kleding dat we willen doorschuiven naar het volgende kind kwijt kunnen. Het staat nu ontzettend ongezellig door ons hele huis in plastic bakken. Onze was, en je hebt nogal veel was met kleine kinderen, staat de drogen op een wasrek in de woonkamer. Onze oudste is op een leeftijd dat er vriendjes mee naar huis komen. Zodra ik dit weet, ben ik met spullen in huis heen en weer aan het schuiven zodat het er in de woonkamer nog redelijk uit ziet. Ik schaam me dood voor mijn woning als ouders hun zoon of dochter komen ophalen.

En dan hebben we dus ook nog geen balkon, dakterras of tuin waar onze kinderen heerlijk kunnen spelen. Ik voel me echt ontzettend schuldig als mijn kinderen vragen "mam wij willen buiten spelen", vaak moet ik helaas nee zeggen. Het is namelijk een hele onderneming om in het centrum naar buiten te gaan om te spelen. Ligt hun zusje niet net haar middagdutje te doen? Nee dan kunnen we niet naar buiten. Hebben we maar kort te tijd, nee dan kunnen we niet naar buiten. Als ouders moeten we altijd mee in het centrum, er is geen fijne plek waar ze echt lekker kunnen spelen, zonder dat ze wegen moeten oversteken. Hoe fijn zou het zijn dat ik een achterdeur kan openen en zeg "jongens ga maar even in de tuin spelen", kunnen ze daar even de energie kwijt.

Mijn oudste, van 5 jaar, kan niet fietsen. Er is simpelweg niet de ruimte en mogelijkheid om het goed te oefenen met hem. Ik voel me soms echt schuldig tegenover mijn kinderen, dat ik ze niet kan geven wat ik ze gun. En het is voor ons echt maar heel simpel, een zandbak in de tuin, in de zomer een zwembadje in de tuin.

Het is echt zwaar, met 5 personen wonen in een kleine woning zonder buiten, helemaal nu wij niet volledig aan het werk kunnen en met de thuisschool afgelopen weken, irritaties over en weer, niet de ruimte hebben om even tot jezelf te komen. Bijna de enige uitvlucht is het toilet, die kan ik op slot doen, soms hoef ik niet eens naar het toilet, maar puur om even 5 minuten rustig te zitten. Totdat er weer een voor de deur staat "mam ik moet plassen".

Wij zijn gewoon op, echt vermoeid, zien geen perspectief meer om binnen een jaar een andere woning met tuin te hebben, huur of koop, dat maakt ons niks uit. Maar we moeten weg hier, op naar iets meer ruimte fysiek en mentaal, en een tuintje. Ik gun het mijn kinderen zo.